
Landmachtdagen Havelte2006

De Landmachtdagen die op 13 en 14 mei plaatsvonden op de Johannes Postkazerne te Havelte hebben ruim 112.000 bezoekers getrokken. Vrijdag was de kazerne speciaal opengesteld voor scholieren, omwonenden van de kazerne en defensiepersoneel. Zaterdag en zondag kwam het grote publiek en ook wij een kijkje achter de schermen nemen.

Met een angstaanjagend geraas drijven enkele straaljagers dwars door de wolkenmassa boven de Johannes Postkazerne. Het lijkt wel een dagje Efteling. Overal zijn kinderen, van alle leeftijden. Moeders sjokken door het zand, kinderwagens duwend. Vaders kunnen hun kroost amper bijbenen. Hier en daar wat vriendengroepjes, tieners die zoetjesaan een beroep moeten gaan kiezen. Met malende kaken staan ze voor de snackbussen. Vette friet en droge frikandellen vliegen over de toonbank, in ruil voor plastic munten.

Onder een stralende zon kregen de bezoekers een indruk van het werk van de landmachtmilitairen. Allemaal zijn wij te gast bij de 43 Gemechaniseerde Brigade, die op de kazerne laat zien en beleven wat werken bij de landmacht inhoudt. Er was vooral veel animo voor de demonstraties gemechaniseerd en luchtmobiel optreden. Eenheden van 11 Luchtmobiele Brigade en 45 Pantserinfanterie Bataljon toonden samen hoe, onder meer, tactisch een brug wordt veroverd. Daarbij kregen ze steun van F16's, Chinooks, een Apache en een Lynx. Een mooi schouwspel voor het vele publiek op de tribunes. Een aantal parachutisten van ons KCT, te land denderende tanks en in het stof bijtende militairen. Honderden bezoekers hebben zich verschanst in de stellage die rond het oefenterrein is gebouwd. In hun oren knalgele propjes tegen de harde knallen.

Er was nog veel meer te zien en te doen. Op het drie vierkante kilometer grote terrein waren onder andere de nieuwe pantserhouwitser PzH2000 en het onbemande verkenningsvliegtuig Aladin te bezichtigen. Beide zijn geavanceerde middelen die meegaan naar Afghanistan om de missie aldaar zo succesvol mogelijk te laten verlopen. Ook konden de bezoekers camouflage laten aanbrenge op het gezicht en schieten met een volautomatische Minimi (zie foto) in de simulatieruimte. Voor de jongere kinderen was speciaal een kinderprogramma opgezet.

Voor de fashion victims onder de militairen in spe is er een modeshow, in een naburige tent. De militairen marcheren over een geïmproviseerde catwalk. Ze zijn uitgedost in het oorlogstenuue van de tachtigjarige oorlog, de eerste en tweede wereldoorlog. Dat ook een modeshow behoort tot het takenpakket van een toegewijd militair, hadden zij nooit kunnen bevroeden.

En dan is er nog de rest van de kazerne. De Johannes Postkazerne bestrijkt een immens terrein, met grasvlakten, lage gebouwtjes en een campus-achtig gedeelte waar de militairen zijn ondergebracht. Het gebouw van het 44e Pantserinfanteriebataljon staat leeg. Deze jongens zitten inmiddels in Uruzgan. Maar militairen genoeg. Ze zijn overal, bij de talrijke informatiestands van het thuisfront, de marine, de geestelijke verzorgers, onroerend goed Defensie en nog meer. Je kunt je vetpercentage en bloeddruk laten meten, sparren tegen boksende militairen en vooral veel vragen stellen.

Verder was een nieuwe compound nieuwe stijl te zien, zoals die ook in Afghanistan zal worden ingericht. Opvallend hierbij zijn de gepantserde containers die voor extra bescherming moeten zorgen.

De kleine stand van het KCT was erg in trek bij de vele bezoekers en souvenirjagers. Het KCT is "Hot" en dat was daar te merken ook. Kap. Bakker heeft het overzicht en houdt de boel scherp in de gaten. Een moeder met beige haar, in zandkleuren gekleed, leunt voorover op de stand, naast zich haar tienjarige zoon. 'Floris wil graag commando worden', zegt ze, 'maar hij heeft zulke slechte ogen.' Kap Bakker kijkt bedenkelijk naar het bleke joch, dat nogal sloom uit zijn door bril omrande ogen kijkt. 'Hij kan zijn ogen laten laseren', oppert hij. 'Dat kan niet met zijn ogen', vervolgt de moeder gelaten. 'Dan kan hij niet bij de commando's' is het resolute antwoord. 'Floris, we moeten je droom laten varen, je hoort wat die man zegt'. Floris haalt zijn schouders op. Hij slentert achter zijn moeder aan naar de snackbus. Een patatje oorlog lust hij wel.

(Kap Bakker was in mijn tijd sergeant instructeur in mijn ECO. Onze ECO was uitgebreid met ongeveer 15 klaargestoomde mariniers en Bakker had toen de mariniers onder zijn hoede. We hebben nog even met elkaar gesproken en beide geconcludeerd dat de tijd wel erg hard gaat. Verder ter informatie; de mariniers hebben voordat ze überhaupt konden aanhaken bij de ECO eerst zes weken een intensieve en vooral fysieke training moeten ondergaan in Doorn alvorens men in de ECO kon instromen. Daarnaast moet men minimaal zes jaar al marinier zijn)

SDV.

